

om der i øvrigt er den fornødne hjemmel hertil, f.eks. i parternes aftale eller i almindelige erstatningsregler.

Efter gældende ret kan kreditor som udgangspunkt kun få sine udgifter i forbindelse med inddrivelsen, herunder et salær til et privat inkassobureau, dækket af skyldner, hvis dette er aftalt mellem kreditor og skyldner.

Den omstændighed, at skyldner har overskredet betalingsfristen for en fordring, medfører således ikke i sig selv, at skyldner efter almindelige erstatningsretlige regler har pligt til at dække enhver udgift, som fordringshaveren afholder til inddrivelse af fordringen, herunder udgifter til inddrivelse af fordringen.

Det er således udgangspunktet, at salær til inkassobureauer mv. kun kan medtages som en del af sagsomkostningerne under en eventuel efterfølgende retssag, hvis der er hjemmel hertil i aftalen mellem skyldneren og kreditor.

Ved lov om inkassovirksomhed (lov nr. 319 af 14. maj 1997) blev der bl.a. indført en autorisationsordning for private inkassobureauer. I forarbejderne til inkassoloven er det anført, at visse udgifter til et autoriseret inkassobureau eventuelt vil kunne anerkendes som nødvendige og rimelige og medtages som en del af sagsomkostningerne i forbindelse med en retssag. Det blev derfor lagt til grund, at det ikke i alle tilfælde vil være i strid med god inkassoskik at kræve visse salæruddgifter mv. betalt af skyldneren uden hjemmel hertil i aftalen mellem skyldneren og kreditor.

Ved indenretlig inddrivelse af en fordring kan kreditor tilkendes sagsomkostninger efter retsplejelovens regler herom. Efter retsplejelovens § 312, stk. 2, fastsættes sagsomkostningerne ved byrettens behandling efter rettens skøn under ét til et rundt beløb, således at udgiften til advokatsalær erstattes med et passende beløb og øvrige udgifter ved retssagen så vidt muligt erstattes fuldt ud.

Benytter fordringshaveren sig af advokat i forbindelse med inddrivelsen af fordringen, følger det af retspraksis, at der som en del af sagsomkostningerne kan kræves et inkassosalær, som også i et vist omfang dækker advokatens arbejde før sagsanlægget. Inkassosalæret kan her kræves, uanset om fordringen betales på baggrund af den udenretlige inddrivelse, eller om det viser sig nødvendigt med retlig tvangsfuldbyrdelse af kravet.

Fastsættelse af sagsomkostninger ved fogedrettens inddrivelse af fordringen er reguleret i retsplejelovens § 503, der også åbner mulighed for at lade en advokats inkassosalær indgå som en del af de tilkendte sagsomkostninger.

4. Lovforslagets udformning

4.1. Oversigt

Med henblik på gennemførelsen af direktivets artikel 3, stk. 1, foreslås der med lovforslaget indsat nye bestemmelser i renteloven om morarentens begyndelsestidspunkt og morarentens størrelse, der omtales nedenfor i henholdsvis pkt. 4.2. og 4.3. I pkt. 4.4. redegøres der for Justitsministeriets overvejelser for så vidt angår den deklaratoriske karakter af rentelovens regler om morarente.

Til gennemførelse af direktivets artikel 3, stk. 1, litra e, foreslås der nye regler om fordringshavers adgang til at få dækket sine inddrivelsesomkostninger hos skyldner. Disse regler omtales nedenfor i pkt. 4.5.

Endelig redegøres der for Justitsministeriets overvejelser vedrørende direktivets bestemmelser om urimelige kontraktvilkår (artikel 3, stk. 3-5), ejendomsforbehold (artikel 4) og inddrivelsesprocedurer for ubestridte krav (artikel 5) i henholdsvis pkt. 4.6., 4.7. og 4.8. Der foreslås ingen nye regler vedrørende de tre sidstnævnte områder, idet dansk ret på disse områder må anses for at være i overensstemmelse med direktivet.

4.2. Morarentens begyndelsestidspunkt

4.2.1. Forfaldsdagen er fastsat i forvejen

Det følger af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, at medlemsstaterne skal sikre, at kreditor i handelsforhold kan kræve morarente fra dagen efter sidste rettidige betalingsdag eller efter udløbet af betalingsfristen, når en sådan dato er fastsat i aftalen.

Efter rentelovens § 3, stk. 1, kan der kræves rente fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen. Forfaldsdagen anses ved pengeforpligtelser for at være den dag, hvor fordringshaveren kan forlange betalingen erlagt (sidste rettidige betalingsdag). Renteloven opfylder således allerede direktivet på dette punkt.

Direktivet berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte lovbestemte regler om sidste rettidige betalingsdag, efter hvilken der skal betales morarente. Det indeholder dog i artikel 3, stk. 2, en regel om, at en lovbestemt frist ikke må overstige 60 dage, og hvis den er længere end de 30 dage, der er udgangspunktet i artikel 3, stk. 1, skal det sikres, at parterne ikke kan aftale en længere frist, eller at der fastsættes en ufravigelig morarentesats, der er væsentlig højere end den lovbestemte sats.

Der findes ikke i dansk ret lovbestemte betalingsfrister inden for direktivets område, som stiller kreditor ringere end efter direktivets artikel 3, stk. 1, litra b (og stk. 2). Bl.a. indebærer bestemmelsen i erhvervsleje-